

Af *mindretallet* under nr. 2:

10) Paragraffen affattes således:

„§ 8. Til udgifter til arbejdsløse deltageres befordring i anledning af deltagelse i undervisningen kan der ydes tilskud af statskassen efter samme regler som for lærlinge i henhold til lov nr. 261 af 2. oktober 1956 om lærlingeforhold.

Stk. 2. Hvor der i forbindelse med uddannelsen ydes deltagerne kost og/eller logi, afkræves der normalt sådanne deltagere, der må betragtes som ikke-forsørgere, betaling for disse ydelser.

Stk. 3. Arbejdsministeren fastsætter efter forhandling med finansministeren regler om betaling for kost og logi efter stk. 2.

Stk. 4. De fornødne bevillinger til afholdelse af de i nærværende paragraf omhandlede udgifter optages på de årlige finanslove.“

Til § 9.

11) Paragraffen affattes således:

„§ 9. Deltagere i de af nærværende lov omfattede uddannelsesforanstaltninger, som finder sted i dagskoleform, oppebærer, for så vidt de ved kursusdeltagelsen er fyldt 18 år, en uddannelseshjælp af samme størrelse som den understøttelse, de i tilfælde af arbejdsløshed ville kunne opnå som medlemmer af en statsanerkendt arbejdsløshedskasse. Hjælpen ydes, uanset om deltageren er arbejdsløshedsforsikret eller ikke. Uddannelseshjælpen kan ikke oppebæres samtidig med arbejdsløshedsunderstøttelse.

Stk. 2. Dersom den arbejdstid, der tabes ved deltagelse i undervisningen inkl. befordringstid, er mindre end 15 pct. af den normale arbejdstid inden for undervisningsperioden, der dog mindst regnes til 1 måned, ydes der ikke uddannelseshjælp for 10 pct. af undervisningstiden i undervisningsperioden, der dog mindst regnes til 1 måned.

Stk. 3. Det er en forudsætning for ydelse af den i stk. 1 omtalte uddannelseshjælp, at den i undervisningen deltagende er indstillet af det pågældende brancheudvalg.

Stk. 4. Dersom en deltager ikke skønnes at kunne få rimeligt udbytte af undervisningen, kan vedkommende uddannelsesforanstaltnings leder afvise deltageren.

Stk. 5. Hvor en deltager afbryder en påbegyndt uddannelse, bortfalder retten til uddannelseshjælp for den resterende løbende

Til nr. 10.

Det findes ikke rimeligt, at staten betaler befordringsudgifter for personer, der ikke er arbejdsløse, og man ligestiller arbejdsløse med lærlinge, idet man anser arbejdsløse for ikke at have fornøden økonomisk evne til at betale selv.

Til nr. 11.

Mindretallet har ikke kunnet antage princippet om erstatning fra det offentlige for tabt arbejdsfortjeneste til en deltager i en undervisning. Derimod finder man i analogi med andre tilfælde, at man kan yde en uddannelseshjælp.

Da den her omhandlede kategori af mennesker, der skal deltage i en undervisning, må anses for mindre- eller ubemidlede, har man fundet det naturligt at sætte uddannelseshjælpen lig med en arbejdsløshedsunderstøttelse, men har ikke kunnet acceptere, at den deltager, der er i arbejde, og som er forsørger, skal stilles gunstigere end den deltager, der er arbejdsløs.

Under hensyn til den interesse, som arbejdsgivere og arbejdere har i uddannelsen, ville mindretallet finde det rimeligt, om disse to parter betalte den overvejende del af uddannelseshjælpen, men da der formentlig vil komme arbejdsløse i arbejde i lige så mange timer, som beskæftigede tages fra arbejde til undervisning, har mindretallet, for at lette adgangen til uddannelsen, foreslået, at staten betaler de 60 pct. af uddannelseshjælpen og de to parter hver 20 pct., således at de, der sparer udgifter ved, at arbejdsløse erstatter dem, der tager undervisning, afholder udgifterne til uddannelseshjælpen.

Mindretallet finder det rigtigere, at bran-